

Sygn. akt	III AUa 879/15
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 stycznia 2016 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Roman Skrzypek SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **13 stycznia 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **mał. K. S. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę A. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o odsetki

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **24 czerwca 2015 r.** sygn. akt **IV U 578/15**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 879/15

Uzasadnienie

wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r.

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił A. C.- reprezentującej małoletniego syna K. S. (1) – prawa do odsetek od przyznanej małoletniemu decyzją

z dnia 20 lutego 2015 r. renty rodzinnej . Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz.1440 ze zm.) oraz ogólnie przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12 poz.104) , organ rentowy stwierdził , że brak jest podstaw do uwzględnienia zgłoszonego przez wnioskodawczynię w dniu 13 marca 2015 r. żądania , ponieważ wyżej wskazana decyzja z dnia 20 lutego 2015 r. ustalająca prawo małoletniego K. S. (1) do renty rodzinnej była skutkiem prawomocnego wyroku sądowego ,a jej wydanie nastąpiło w przewidzianym ustawowo terminie liczonym od daty wpływu tego orzeczenia do ZUS. Jednocześnie podkreślone zostało ,że wyrok sądowy nie zawierał rozstrzygnięcia o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Wnioskodawczyni A. C. - jako przedstawiciel ustawowy małoletniego syna K. S. (1) -odwołała się od wyżej wskazanej decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w Krośnie. W odwołaniu z dnia 7 maja 2015 r. , wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia jej syna do ustawowych odsetek od przyznanej renty rodzinnej , poczynwszy od września 2011 r. to jest od miesiąca w którym zgłoszony został wniosek rentowy zarzuciła , że przebieg tego postępowania zakończony ostatecznie prawomocnym wyrokiem sądowym jednoznacznie wskazuje , że początkowa odmowa przyznania prawa do renty przez ZUS była wynikiem błędu w zakresie oceny stanu zdrowia zmarłego ojca małoletniego w aspekcie jego wstecznej- przypadającej przed datą zgonu -niezdolności do pracy, w sytuacji posiadania przez pozwanego organ rentowy wszelkich niezbędnych do dokonania takiej oceny dowodów. Tym samym powyższe stanowić miało w ocenie odwołującej okoliczność za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność, skutkującą wypłatą dochodzonej należności ubocznej.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 maja 2015 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Krośnie , po rozpoznaniu odwołania A. C. , wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. (sygn. akt IV U 578/15) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób , że przyznał małoletniemu K. S. (1) prawo do wypłaty odsetek od przyznanej renty rodzinnej, liczonych od dnia 1 września 2011r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o rentę rodzinną. Ograniczając się w swoich ustaleniach do potwierdzenia bezspornego faktu przyznania prawa małoletniemu do renty rodzinnej w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 16 września 2013 r. w sprawie IV U 1823/11, przy oddaleniu apelacji ZUS przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. III AUa 1333/13 , w których to w orzeczeniach nie zawarto przewidzianego

w art.118 ust. 1 a ustawy emerytalno-rentowej rozstrzygnięcia o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji a jednocześnie ustalono ,iż wbrew stanowisku ZUS zmarły był trwale niezdolny do pracy przed dniem 14 stycznia 2009 r., Sąd Okręgowy w Krośnie -w ocenie prawnej sprawy -w sposób lapidarny stwierdził ,że brak powyższego rozstrzygnięcia był błędem przy czym powyższe nie stoi na przeszkodzie w skutecznym aktualnie domaganiu się wypłaty odsetek , skoro zawartości akt wyżej powołanej sprawy IV U 1823/11 wskazuje ,że już w dacie wydania zaskarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. dysponował pełną dokumentacją medyczną pozwalającą na prawidłowe określenie stanu zdrowia zmarłego G. S. (1) , a tym samym ustalenie wstecznej do daty zgonu daty powstania jego całkowitej niezdolności do pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 27 lipca 2015 r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

W apelacji z dnia 31 lipca 2015 r. pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. ,poz.748) r.) w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. poz.121) przez nieuzasadnione przyjęcie , iż opóźnienie w ustaleniu prawa do renty rodzinnej dla małoletniego K. S. (1) było następstwem okoliczności za które ponosi odpowiedzialność,

niezależnie od naruszenia § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych Dz.U. Nr 12 poz.104) w zakresie ustalenia samej początkowej daty naliczania odsetek, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący - opisując w sposób szczegółowy przebieg postępowania rentowego w sprawie IV U 1823/11 -podkreślał , że ostateczne ustalenie wstecznej daty niezdolności do pracy zmarłego nastąpiło dopiero w postępowaniu sądowym w drodze różnych dowodów w tym licznych opinii biegłych , przy czym stanowiska opiniujących także nie były jednolite co skutkowało tym ,że nawet w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie kontynuowane było postępowanie dowodowe. Tym samym w ocenie skarżącego nie można uznać , iż ponosi on odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawa małoletniego do renty rodzinnej skoro okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia o tym uprawnieniu możliwe były do wyjaśnienia dopiero w postępowaniu sądowym. Raz jeszcze przy tym apelujący podkreślał ,że brak jest podstawy do wypłaty odsetek w sytuacji gdy w orzeczeniach sądowych jakie zapadły w powoływanej sprawie nie stwierdzono jego odpowiedzialności. Na koniec – jak to zaznaczono jedynie z ostrożności procesowej – skarżący zwracał uwagę, iż wskazana przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku początkowa data naliczania odsetek nie znajduje swego uzasadnienia w obowiązujących w tym względzie przepisach prawa tj. w powołanym w petitum apelacji w § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych tu w zw. z art.118 ust.1 ustawy emerytalno-rentowej.

Reprezentująca małoletniego K. S. (2) wnioskodawczyni A. C. nie ustosunkowała się do wniosku i zarzutów apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. zważył co następuje;

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek zaskarżenia skutkować musi

-w ocenie tut. Sądu -wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

Wbrew bowiem temu co nader enigmatycznie stwierdził Sąd Okręgowy w Krośnie , przebieg postępowania o rentę rodzinną dla małoletniego K. S. (1) uwidocznił w aktach rentowych ZUS jak i aktach postępowania sądowego w sprawie IV U 1823/11 nie daje podstaw do przypisania pozwanemu organowi rentowemu odpowiedzialności za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art.118 ust.1 a ustawy emerytalno-rentowej w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jakkolwiek co do zasady przyznać należy rację Sądowi I instancji co do tego , że brak orzeczenia sądowego o tak określonej odpowiedzialności ZUS nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r. I UZP 2/11 OSNP 2011/19 -20/255) , to jednak nie jest też ogólną regułą ,że

w sprawach rentowych opartych na ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego, przyznanie świadczenia wyrokiem sądowym przesądza o tak rozumianej odpowiedzialności przy założeniu popełnienia błędu tej oceny przez pozwanego organ rentowego. Każda więc tego rodzaju sprawa musi być rozpatrywana indywidualnie w uwzględnieniu wszystkich towarzyszących jej okoliczności faktycznych , a tego niewątpliwie zabrakło przy ferowaniu przez Sąd Okręgowy w Krośnie zaskarżonego wyroku . Stanowisko bowiem tego Sądu o odpowiedzialności pozwanego ZUS za opóźnienie w ustaleniu prawa małoletniego K. S. (1) do renty rodzinnej nie zostało poparte żadnymi konkretnymi dowodami , a w efekcie istotnymi dla rozstrzygnięcia o istocie sporu ustaleniami , co równocześnie powoduje , że samo uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia koniecznych wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art.328 § 2 k.p.c. Tego rodzaju uchybienia procesowe Sądu Okręgowego mogą być jednak konwalidowane przez Sąd Apelacyjny, który -w aktualnym modelu „apelacji pełnej „-jest sądem merytorycznym rozpoznającym niejako sprawę na nowo (bliżej na ten temat m. innymi w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999r. III CZP 59/98 OSNC 1999/7-8/124 , czy w wyroku tego Sądu z dnia 5 grudnia 2014 r. III CSK 362/13 LEX nr 1583225). Czyniąc

więc powyższemu zadość i opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym zarówno w aktach rentowych ZUS jak i powołanej sprawie IV U 1823/11 odnotować należy, że reprezentująca małoletniego syna K. S. (1), A. C. w dniu 26 września 2011 r. złożyła w pozwanym organie rentowym wniosek o rentę rodzinną po ojcu dziecka G. S. (1) przedkładając stosowne i wymagane prawem

(obowiązujący w tamtym czasie § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń -Dz. U. Nr 10,poz.49 ze zm.) formularze i dokumenty, niezawierające dokumentacji dotyczącej stanu zdrowia zmarłego, a jedynie akt zgonu stwierdzający, iż G. S. (1) ur. (...) zmarł w dniu 27 sierpnia 2011 r.

W tej sytuacji – przyjmując za treścią art. 65 ust.2 ustawy emerytalno-rentowej, że powyższa data jest datą wystąpienia całkowitej niezdolności do pracy w/w, organ rentowy dysponując nadto wiedzą o przebiegu ubezpieczenia G. S. (2), wydał w dniu 29 września 2011 r. decyzję odmawiającą małoletniemu K. S. (1) prawa do renty rodzinnej z uwagi na brak wymaganego okresu ubezpieczenia zmarłego, który to okres na datę zgonu wyniósł 2 lata i 25 dni zamiast wymaganych 3 lat. Należy też już w tym miejscu podkreślić, że pozwany organ rentowy miał wówczas wiedzę co do tego, że G. S. (1) w okresie od 19 stycznia 2009 r. do 13 stycznia 2010 r. przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym, a uprzednio na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, pozostając nadto w formalnym zatrudnieniu w (...) S.A. do dnia 22 kwietnia 2009 r., po czym od dnia 3 lutego 2010 r. pozostawał zarejestrowany jako bezrobotny z prawem do zasiłku od 11 lutego 2010 r. do 10 sierpnia 2010 r. Powyższe zaś okoliczności

, w świetle zarówno przewidzianych w ustawie emerytalno-rentowej przesłanek odnoszących się do pojęcia niezdolności do pracy jak i przepisów normujących przyznanie wyżej wskazanych świadczeń (tj. zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego czy zasiłku dla bezrobotnych) stanowiły istotne domniemanie o braku przesłanek do stwierdzenia wstecznej niezdolności do pracy zmarłego, co z uwagi na jego wiek metrykalny i przebieg ubezpieczenia – dla skutecznego nabycia prawa do renty rodzinnej- wymagało ustalenia wystąpienia tej niezdolności przed dniem

14 stycznia 2009 r. Tak czy inaczej na dzień wydania wyżej wskazanej decyzji z dnia 29 września 2011 r. pozwany organ rentowy nie dysponował dodatkową dokumentacją medyczną G. S. (1), która dopiero przedłożona została przez A. C. przy odwołaniu od tej decyzji z dnia 27 października 2011 r. To właśnie dlatego Sąd Okręgowy w Krośnie, do którego wpłynęło powyższe odwołanie

w omawianej sprawie IV U 1823/11, postanowił w trybie art. 467 § 4 k.p.c. zwrócić akta sprawy organowi rentowemu celem ustalenia dotyczącego okresu powstania

ewentualnej wstecznej od daty zgonu niezdolności do pracy zmarłego G. S. (1), co skutkowało kolejną odmowną decyzją ZUS z dnia 13 marca 2012 r. opartą na orzeczeniach Lekarza Orzecznika z dnia 12 stycznia 2012 r. jak i Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 2 marca 2012 r. stwierdzających zgodnie, że wystąpienie niezdolności do pracy w/w należy w tym wypadku wiązać najwcześniej z datą ukończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Powyższe stanowiło więc w dalszym ciągu o braku wymaganego okresu ubezpieczenia zmarłego. Należy dodać, że z zaoferowanej przez wnioskodawczynię dokumentacji lekarskiej m. innymi wynikało, że zmarły cierpiał na zaburzenia osobowości, był uzależniony od alkoholu i z tego powodu był leczony na Oddziale Uzależnień w okresie od 19 stycznia 2009 r. do

3 marca 2009 r. Po zwrocie akt sprawy, Sąd Okręgowy w Krośnie kontynuował więc postępowanie dowodowe w celu weryfikacji stanowiska ZUS w drodze dowodów osobowych z opinii biegłych, pozyskując w tym zakresie odmienne w swej konkluzji dwie opinie psychiatryczno-psychologiczne w których :-w pierwszym przypadku uznano, iż datą wystąpienia niezdolności do pracy zmarłego jest dzień 28 stycznia 2009 r. kiedy to Lekarz Orzecznik ZUS ocenił, iż G. S. (1) jest uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego, przy równoczesnym podkreśleniu w opinii uzupełniającej tego zespołu biegłych, że brak jest podstaw do przyjęcia wcześniejszej daty wystąpienia niezdolności do pracy, bo sam fakt podjęcia przez G. S. (1) leczenia w (...) z powodu zaburzeń osobowości nastroju

i zachowania -co miało miejsce w dniu 29 kwietnia 2008 r. - nie stanowi jeszcze dowodu na wystąpienie niezdolności do pracy (wówczas w/w pozostawał też w aktywnym zatrudnieniu). Z kolei drugi zespół opiniujących przyjął, że niezdolność ta powstała przed dniem 14 stycznia 2009 r. (nie określając przy tym ani dnia ani okresu kiedy miałyby to nastąpić przy uwadze, że nie jest to praktycznie możliwe) posługując się pewnym prawdopodobieństwem, że zaburzenia osobowości i głęboki alkoholizm G. S. (1) postępowały, aż doszło do leczenia na oddziale zamkniętym, a w konsekwencji późniejszych powikłań somatycznych prowadzących do jego śmierci. Pomimo zarzutów ZUS do treści tej opinii -w których podkreślano, że długotrwała czasowa niezdolność do pracy ubezpieczonego (trwająca od 21 lipca

2008 r. do 18 stycznia 2009 r.) spowodowana była urazem przedramienia prawego ,a nie chorobą alkoholową, po czym w/w pobierał dalsze świadczenia rokujące odzyskanie zdolności do pracy , aby w końcu jako osoba bezrobotna deklarować gotowość

i zdolność do wykonywania pracy – Sąd I instancji nie kierował już tych zarzutów do opinii biegłym celem uzupełnienia swego stanowiska , ale wyrokiem z dnia 16 września 2013 r. ostatecznie potwierdził prawo małoletniego K. S. (1) do renty rodzinnej ,począwszy od września 2011 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku rentowego, przyjmując że zmarły G. S. (1) był trwale całkowicie niezdolny do pracy, a niezdolność ta istniała u niego przed dniem 14 stycznia 2009 r. W apelacji od powyższego wyroku skarżący organ rentowy powielił argumentację zawartą w pisemnych zarzutach do opinii drugiego zespołu biegłych, co skutkowało kontynuowaniem postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Apelacyjny

w R. (sprawa o sygn. akt III AUa 1333/13) . Na tym więc etapie postępowania pozyskano opinię uzupełniającą drugiego zespołu biegłych , w której podtrzymali oni swoje dotychczasowe stanowisko, przy czym - patrząc na treść tej opinii jak i uprzednie zlecenie jej opracowania (v. k- 115 i 124 akt IV U 1823/11)) stwierdzić należy ,iż nie do końca odpowiadała ona na zapytania i wątpliwości sądu drugiej instancji , co podniesione zostało w kolejnych zarzutach do w/w opinii biegłych pozwanego ZUS (v.k-150 akt IV U 1823/11). Na tym jednak Sąd Apelacyjny nie poprzestał i choć nie nakazał już biegłym wydania kolejnej opinii ,czy też nie zdecydował

o powołaniu kolejnego zespołu biegłych ,to dodatkowo dopuścił jeszcze dowód z akt Sądu Rejonowego w Krośnie w sprawie VII W 584/08 w której umorzono postępowanie wykonawcze dotyczące wykonania kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec G. S. (1) przy uzasadnieniu ,iż nie jest on zdolny do wykonywania kary ograniczenia wolności. Ostatecznie wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację ZUS. Powyższe orzeczenie wraz z aktami rentowymi wpłynęło do organu rentowego w dniu 28 stycznia 2015 r., zaś w dniu 20 lutego 2015 r. wydana została decyzja potwierdzająca prawo małoletniego K. S. (2) do renty rodzinnej , począwszy od dnia 1 września 2011 r. , przy ustaleniu terminu płatności tego świadczenia na dzień 25 –tego każdego miesiąca. Jednocześnie w decyzji tej podano , że należność za cały okres od 1 września 2011 r. do

28 lutego 2015 r. wynosi 34. 060 ,44 zł brutto, po czym dokonano wypłaty tego świadczenia w kwocie netto 27.934,44 zł. W dniu 13 marca 2015 r.- reprezentująca małoletniego K. A. C. zgłosiła w pozwanym organie rentowym wniosek o wypłatę odsetek, co skutkowało wydaniem – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu -decyzji odmownej z dnia 10 kwietnia 2015 r. W świetle więc wyżej opisanego przebiegu postępowania rentowego : po pierwsze -w żadnym razie nie można przyjąć za odwołującą i Sądem I instancji ,iż pozwany organ rentowy już

w dacie wydania decyzji odmawiającej prawa do renty rodzinnej dysponował wszystkimi dowodami , które ostateczny legły u podstaw orzeczenia sądowego przyznającego prawo do tego świadczenia ,a po drugie stan faktyczny sprawy związany z oceną stanu zdrowia zmarłego w aspekcie jego wstecznej od daty zgonu niezdolności do pracy , praktycznie do końca nie był jednoznaczny i brak było przekonujących dowodów na potwierdzenie dokładnej daty czy okresu powstania tej niezdolności co stanowiło o tym , iż niedookreślone przyjęcie jej wystąpienia „ przed dniem 14 stycznia 2009 r. „ oparte praktycznie zostało na domniemaniu faktycznym (art. 231 k.p.c.) , które nawet aktualnie może budzić wątpliwości. Tak czy inaczej z prawomocnymi wyrokami sądowymi się nie dyskutuje ,ale opisany przebieg postępowania -sposób procedowania sądów, jasno wskazuje ,że interpretując wszelkie istniejące wątpliwości na korzyść ubiegającego się o świadczenie rentowe kierowano się głównie dobrem małoletniego dziecka , mając dodatkowo na uwadze fakt , że pozostaje ono na wychowaniu uczącej się jeszcze matki . Powyższe jednak samo w sobie w żadnym razie nie uprawnia do domagania się dodatkowo wypłaty należności ubocznej (odsetek) tym bardziej , że niemożliwe jest – w ocenie tutaj . Sądu-aby w tak opisanym sytuacji i przebiegu uprzedniego postępowania rentowego przyjąć, iż to pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawa do renty rodzinnej dla małoletniego K. S. (1) w rozumieniu art.118 ust.1a ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. ,poz.748 ze zm.) w zw. z art. 85 ust. 1 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2015 r. poz.121 ze zm.). Na koniec już zupełnie marginalnie – jako ,że powyższe przy zaprezentowanej koncepcji rozstrzygnięcia sporu pozostaje i tak bez wpływu w na końcowy wynik sprawy- odnotować należy, że –tak jak słusznie zarzuca apelacja - Sąd I instancji z naruszeniem § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych

(Dz.U. Nr 12 poz.104) w zw. z art.118 ust.1 ustawy emerytalno- rentowej wskazał już dzień 1 września 2011 r. jako początkową datę naliczania odsetek , gdy tymczasem -w świetle wyżej powołanych przepisów-data ta winna była być odniesiona dopiero do dnia bezpośrednio następującego po upływie przewidzianego terminu na wydanie decyzji (30 dni od ustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do jej wydania) , ustalenie której to daty w okolicznościach faktycznych tej sprawy byłoby także dalece problematyczne.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów , na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono o zmianie zaskarżonego wyroku i oddaleniu odwołania.